

► Oud-keeper: 'Jeugdherinnering vecht tegen modernisering Madese Boys'

Herinneringen als kanonskogels

Wat is sportpark De Schietberg zonder zijn kanon? Oud-keeper Dion van Meel haalt herinneringen op aan zijn jeugd bij vv Madese Boys. Hij overpeinst.

Dion van Meel

Made

Altijd staken mijn broers en ik binnendoor vanuit ons huis in de Lijsterhof, terwijl we de bal een stukje voor ons uitrolden. Dan sprongen we over de sloot en kropen we door het gat dat kwajongens in het hek hadden geknipt. In omlopen hadden we geen zin en de ingang naar veld B van vv Madese Boys was toch nooit open in de zomer.

Stiekem maar zichtbaar voetbalden we de hele zomerstop op deze velden. We wisten dondersgoed dat het niet mocht, maar de velden waren groot genoeg om te vluchten. Niks kon ons gebeuren. We moesten enkel waken voor materiaalman Jos. Als hij ons zag,

schreeuwde hij vanaf de andere kant van het voetbalveld altijd weer die ene zin: 'Ga 's vaan da veld aaaf! Ut Is paas ingezoaiuh!'

Aan de andere kant van sportpark De Schietberg ligt nog altijd het hoofdveld. Vanaf de *ingezoaiuh* velden waarop we ieder vrij moment voetbalden, was de tribune aan het hoofdveld maar nét zichtbaar, verscholen achter bomen en hekken. Vrij voetballen op dat veld deed je gewoon niet; dat veld was heilig.

Zelden kom ik er nog, omdat mijn ouders jaren geleden zijn verhuisd naar de andere kant van Made. Op een zaterdag deze zomer was ik er weer eens. Mijn broer vroeg me of ik zin had in een potje Madese Boys-NAC, een jaarlijks terugkerend potje dat tijdens de

zomerstop gespeeld wordt. Een verplichte sessie voor NAC, een evenement voor Madese Boys.

Sinds die zaterdag zit ik met gemengde gevoelens. Door het feestgedruis heen zag ik dat veel van wat ik me herinnerde uit mijn verleden vernieuwd, verplaatst of verwijderd is. Icoon Jos bleek niet als enige verdwenen te zijn. Madese Boys had voor het eerst in haar bestaan een grote modernisering ondergaan. Een modernisering die nodig was, dat wél, maar ook een modernisering die pijn deed.

Kanon

Ik zag het al bij mijn aankomst op het parkeerterrein. Een replica van een oud kanon deed de bezoeker altijd aan het militaire schietoefenterrein herinneren dat ooit op de plek van het sportpark lag, vóór het in 1976 werd omgebouwd tot het sportpark van Madese Boys. Maar het kanon is weg. Alleen de naam van het sportpark doet de bezoeker nu nog enigszins nadenken over wat ooit was.

Volgens de oud-voorzitter van Madese Boys had de club het kanon ooit uitgeleend aan het naastgelegen dorp Geertruidenberg voor een schietoevenement. Daarna is het niet teruggekeerd. Van je buren moet je het hebben.

Het terrein oplopend, werd de heimwee naar vroeger groter. De sierlijke letters die 'Madese Boys' vormden boven de oude ingang, waren verbannen naar de achteruitgang van Veld A. Dan die tribune. Die prachtige tribune van Madese Boys. Het maakt het plaatje van De Schietberg com-

▲ De plek waar het kanon vroeger stond, aan de parkeerplaats van sportpark De Schietberg.

FOTO RENÉ SCHOTANUS/PIX4PROFS

Dion van Meel (33) is oud-keeper van Madese Boys. Hij verhuisde 11 jaar geleden voor zijn studie van Made naar Tilburg. Daar is hij docent Nederlands op een middelbare school. Van Meel publiceert regelmatig op verschillende websites over voetbal, onderwijs en taal.

pleet. Op de tribune, die toen nog bankjes had in plaats van stoeltjes, had ik wedstrijden van *ut irste* gezien, biertjes gedronken, meisjes gekust en gedroomd. Veel gedroomd.

Een van die dromen bevond zich onder de tribune, in de twee kleedkamers. Ik kreeg er mijn eerste winstpremie na een wedstrijd. Van Ad, assistent-trainer van Ma-

dese Boys 1. Met de woorden: *Hedde terug vaan feftig?*, kreeg ik van Ad loon voor voetbal. Loon dat na de wedstrijd altijd weer snel verdween in de kassa's achter de bar, maar dat gaf niet.

Kunstgras

Als ik terugdacht aan De Schietberg, schoten herinneringen als kanonskogels uit mijn gedachten. Herinneringen aan de grootste liefde van mijn leven: voetbal. De Schietberg deed dat altijd met me. Maar sinds die zaterdag vechten mijn jeugdherinneringen tegen de modernisering van het sportpark. De sloot wordt tegenwoordig doorkruist door een stenen voetpad en nooit meer zal iemand over het B-veld schreeuwen dat *ut pas is ingezoaiuh*, omdat er nu kunstgras ligt. En zolang 'Den Berg' het kanon niet teruggeeft, zullen supporters of spelers nooit meer met hun zatte ballen op het kanon zitten.

Maar het is goed zo; die zaterdag begin juli merkte ik dat uiterlijk er niet toedoet. Niet dat De Schietberg lelijk was geworden, integendeel: ik zag in Madese Boys nog steeds dat mooie meisje met haar sproetjes. Dat meisje op wie al mijn voetballende vrienden verliefd waren. Het meisje was een vrouw geworden. Een vrouw die haar warmte niet was verloren. Ik zag die warmte, in haar vrijwilligers, in haar liefhebbers, in haar supporters, in haar trotse ouders, in haar jonge talentvolle Madese voetballers.

Het sportpark heeft een nieuw kapsel gekregen, maar straalt nog steeds.

◀ Het kanon bij de parkeerplaats herinnerde aan de tijd dat er een schietoefenterrein was op de plek waar later het sportpark is aangelegd.